

Arrest

nr. 115 877 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 7 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers vroegen asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 9 augustus 2010.

1.2. Verzoekers dienden een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 8 november 2010, in functie van hun zoon M, geboren te Podujevo op (...) 2007.

1.3. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 januari 2011. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De beslissing werd ter kennis gebracht op 25 januari 2011.

1.4. Bij beslissingen van 29 november 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Bij arrest nr. 56 852 van 25 februari 2011 bevestigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij beslissing van 24 april 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 8 november 2010 ongegrond verklaard. De beslissing werd ter kennis gebracht op 30 april 2013.

Tegen die beslissing werd drie maal een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring ingesteld, gekend onder de rolnummers RvV XXX.

1.7. Bij beslissing van 4 juni 2013 werden de aanvragen van 8 april 2012 en 7 maart 2013 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 7 juni 2013 werden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13quinquies.

Dat zijn de bestreden beslissingen.

1.9. Per aangetekend schrijven van 13 juni 2013 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

1.10. Bij beschikking van 26 augustus 2013 werd geoordeeld dat het beroep gekend onder het rolnummer RvV 128 305 dient te worden verworpen bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesesamenvatting van verwerende partij.

1.11. De bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 7 juni 2013, zijn als volgt gemotiveerd:

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker R. B:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten R. B.
geboren te Podujevo , op (in) (...)1973
en van nationaliteit te zijn : Kosovo*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten

Reden van de beslissing:

Op 25/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 07.06.2013.”

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster R. A:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten R. A.
geboren te Peje , op (in) (...)1980
en van nationaliteit te zijn : Kosovo*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 25/02/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 07.06.2013”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang zoals vereist bij artikel 36/56 van de vreemdelingenwet. Gelet op hun illegale verblijfssituatie getuigen verzoekers niet van het rehtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen. Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. De thans bestreden beslissingen werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: “§ 1. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 1, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 21, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen.” (...).”

Uit het bovenstaande volgt dat de minister of zijn gemachtigde een gebonden bevoegdheid heeft om, in het geval dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus weigert, vast te stellen onder welke van de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° bedoelde gevallen de vreemdeling valt.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.3. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. Daaruit volgt dat verzoekers geen nuttig effect kunnen sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dan nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

2.4. Onder het tweede en derde middel voeren verzoekers de schending aan van dergelijke hogere rechtsnormen, met name van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.5. Verzoekers verwoorden hun middel dienaangaande als volgt:

"Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van het kind van verzoekers en ook rekening gehouden wordt met de aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem en verder het feit dat het gezin van verzoeker bestaat uit 7 kinderen die thans naar school gaan en van wie de schoolloopbaan nu thans niet zomaar kan onderbroken worden. Dat in casu er onmiskenbaar buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het voor verzoeker en zijn gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v.St., nr. 103.410, 8februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: de kinderen genieten onderwijs in België en verzoeker en zijn gezin zijn totaal verankerd. Dat het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging". Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Kosovo. Wel integendeel, de kinderen, en in het bijzonder het kind M. R. bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Minstens dient er ook rekening gehouden te worden met de medische problematiek in hoofde van het kind van verzoekers.

Er is sprake van ernstige klachten weze volledige invaliditeit, spastische quadriplegie, epilepsie, enz. Een strikte opvolging door een dokter is noodzakelijk en een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM. Ingeval van medische overmacht in hoofde van (het kind van) verzoekers, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd en dit zolang deze onmogelijkheid duurt. Zie in dit verband Cass., 18.12.200, Soc.

Kron. 2001, 184, + noot JTT, 2001, 92, + concl. Adv. Gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen.

In dezelfde logica heeft het Arbitragehof art. 57 § 2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.1999).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grond- gebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger). Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering. wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Cfr. Amnesty International : « Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De Roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amnesty International. "Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting. Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back. The report recommends: "An immediate moratorium on forced returns until conditions improve. Urgent steps to provide assistance to those who have been returned".

2.6. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt vaststaand dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, n° 20113/07§ 75; EHRM 26 april 2005, Mišić v. Turkey, arrest, n° 53566/99, § 66).

2.7. Hierbij richt het Hof zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, n° 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, Y.v. Russia, supra, § 78). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale

organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, *supra*, §§ 347 en 348).

2.8. Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen. (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, *supra*, § 131). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, *supra*, § 359 *in fine*).

2.9. De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Uitzonderlijk, wanneer de vreemdeling deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, treedt de bescherming van artikel 3 van het EVRM op wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM, 28 februari 2008, Saadi v. Italy, *supra*, § 132.) In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM, 4 december 2008, Y v. Russia, *supra*, § 80; EHRM, 11 januari 2007, Salah Sheekh v. the Netherlands, arrest, n° 1948/04, § 148). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. (*cf. mutatis mutandis*: EHRM, 4 december 2008, Yv. Russia, *supra*, § 81; EHRM, 20 maart 1991, Cruz Varas and others v. Sweden, arrest, n° 15576/89, §§ 75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, *supra*, §107.) De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, *supra*, §§ 293 en 388; *cf. RvV*, 23 mei 2012, nr. 81 545).

2.10. Waar verzoekers zich beroepen op de onmogelijkheid voor hen om het grondgebied te verlaten omwille van de medische toestand van hun gehandicapte zoon M.R, geldt dat, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de in functie van de zoon M.R. ingediende regularisatieaanvraag wegens medische redenen, inhoudelijk werd beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer en ongegrond verklaard werd bij beslissing van 24 april 2013.

2.11. Daaruit volgt dat artikel 3 van het EVRM werd geëerbiedigd, in die zin dat het aldaar wel degelijk grondig werd onderzocht door het bestuur. Minstens tonen verzoekers door louter te verwijzen naar de medische toestand van het kind zoals reeds beoordeeld door de verwerende partij en door medische attesten bij het verzoekschrift te voegen zonder bijkomende duiding, het tegengestelde niet aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers steeds vrijstaat om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te vragen.

2.12. Het loutere gegeven dat een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is, belet niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven, gezien de wet niet in een schorsende werking van een dergelijk beroep voorziet. Evenmin leidt dit loutere gegeven ertoe dat een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig zou zijn, ten gevolge van dat bevel om het grondgebied te verlaten.

2.13. *In casu* beperken verzoekers zich tot een summiere toelichting van de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM. Verdragsbepaling dewelke slechts bescherming verleent in uitzonderlijke omstandigheden. Het loutere gegeven dat verzoekers' zoon M.R. gehandicapt is en de stelling dat zij als Roma zigeuners gediscrimineerd worden in hun land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat zij, ten gevolge van de uitvoering van de thans bestreden beslissing, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een vernederende of onmenselijke behandeling. Bovendien maakt verzoekende partij geen voorwerp uit van een gedwongen verwijdering en staat het haar steeds vrij om de verlenging van de termijn om het grondgebied te vragen.

2.14. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich immers geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van hun zoon, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

2.15. De verwijzing naar ongedateerd een rapport van 'Amnesty International', volstaat evenmin om aan te tonen dat de loutere aanwezigheid van verwerende partij in haar land van herkomst omwille van willekeurig geweld tegen Roma een reëel risico zou vormen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Door het aanbrengen van twee citaten met algemene draagwijdte uit een niet gedateerd en niet benoemd rapport, leveren verzoekers niet het vereiste begin van bewijs dat het bestuur niet onkundig had kunnen zijn van omstandigheden waaruit het bestaan van een reëel gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling blijkt.

2.16. Het betoog van verzoekers is gesteund op een louter hypothetisch risico op een schending van haar grondrechten. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

2.17. Bovendien is het bestuur, met name de Dienst Vreemdelingenzaken, hier *in casu* niet bevoegd om de subsidiaire bescherming, zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, dat inhoudelijk correspondeert met artikel 3 van het EVRM, toe te kennen. Dit behoort tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat het asielrelaas van verzoekende partij reeds onderzocht en zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, met name op 29 november 2010. Dit werd in hoger beroep overigens bevestigd door deze Raad bij arrest nr. nr. 56 852 van 25 februari 2011.

2.18. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

2.19. Waar verzoekende partij de schending van de artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens aanvoert, laat zij na voldoende duidelijk te formuleren op welke wijze de bestreden beslissing die verdragsbepaling precies zou schenden, zodat zij geen ontvankelijke grief formuleert met betrekking tot die verdragsbepaling. Gezien geen verdedigbare grief wordt geformuleerd onder de aangevoerde verdragsbepalingen van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM, dient artikel 13 van het EVRM evenmin besproken te worden. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, volstaat het immers vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (*cf.* RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). Uit het bovenstaande volgt dat verzoekende partij geen blijk geeft van het rechtens vereist belang.

De vordering is dan ook niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC